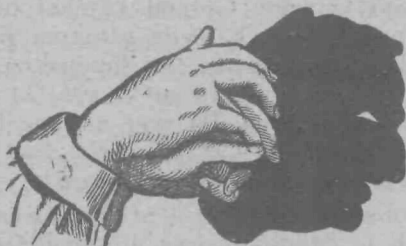

Vsi so bili veseli Barbikine gorečnosti. Le stari oče, ki ga novi duh časa še ni razmajal, da bi se odločil za večkratno kot mesečno sv. obhajilo, je na peči sedeč večkrat brundal: »Če boš le potem, ko boš velika, tako vneta!« Spomin mu je vhaljal tja v razburkana mladostna leta... Blagor pa njemu, ki je tudi mladostna leta v poštenosti in z neomadeževanim srcem daroval Bogu!

—u —u

*Če so prsti
v taki vrsti
osi zloženi,
pa na steni
glava stara
se pričara
v senčni sliki
kar velik!*

To so skrbi...!

Kako se pa danes ščinkavec in njegova tovarišica sučeta tam na vrtu. Od jutrnje ure naprej sta neugnana: zdaj sem, zdaj tja. Nič časa za kramljanje, za vsakdanjosti in pohajkovanje. Treba je znesti vse potrebno stavivo za dom bodoči družinici: ive- rice, vejice, mehka vlakenca, ličje, betve, nitke, laske, nežno perje, — in vse to sproti skladati, ure- jevati v lepo, zaokroženo bivališče. Gradba je toliko napredovala, da je gospodarica ščinklja pomerila in poskusila, če se bo dalo stanovati. Malo tesno se ji je zdelo, pa je ves opaž in vse ogrodje nekoliko razgibala na široko. Svojo zadovoljnost je povedala v nam nerazumljivih izrazih, pink, pink, pink. Naj- brž je namignila svojemu skrbnemu možičku, ki je medtem nekajkratov zapel svoj svatovski »grižu«, da je treba zdaj še zadnja olupševalna dela dovršiti. Očka ščinkavec je vedel, da gre zdaj za zunanjo lepoto in notranjo opravo »gradiča«, za kar je treba časa, umevanja in primernega ukusa. Kakor spreten tkalec je zlagal doneseno stavivo, primerjal, gladil, valjal, sukaj, pritrjeval. Njegov močni kljunček z ostro konico mu zaleže za vse orodje: za kladivo,

klešče, sveder in škarje. Zadnje delo — tapetniško — je izvršeno.

Kakor okrogla košarica brez pokrovca je pritrjeno gnezdo na rogovilasti veji, zavarovano od vseh strani in prikrito radovednim očem. Ponosna in srečna opazujeta sedaj oba graditelja mladinski domek. »Cia-cia, cip-cip!« — se oglasi zahvalna pesem možička ščinkavca, zadovoljno pritrди nežna ščinklja: »Pink-pink, pink-pink.«

Čez nekoliko dni je ležalo v gnezdecu pet viš-njev-kasto-sivih, rjavonapikanih jajčec, ki jih je mlada dvojica z veseljem občudovala. »Tu notri so naši otroci,« pravi samica; »treba jih je dovolj ogrevati, da bodo mogli na dnevno svetlobo.« Zložno in široko se zlekne nad njimi in izvršuje z vso potrpežljivostjo svoj materinski poklic, dočim očka z rdečim telovnikom, z rjavozelenim, beloposejanim suknjičem neprestano smuka semintja, gori in doli, da do naša soprogi najboljše in izdatne prigrizke, obenem jo pa kratkočasi z ljubko popevko o vdanosti in zvestobi, o veselju, sončnem svitu in cvetnem čaru.

»Cvetni čar bi si pa tudi jaz rada ogledala« — pravi gospa ščinklja. »Pojdi, pa se še ti malo odpočij in vsedi na bodoči zarod, da mu ne zmanjka oživljajoče toplote. Povrnem se čimprej« — poprosi prijazno navzočnega možička in že prhutne na prosto v božji svet. Tam na livadi, pikne in pobere brž tu črviča, tam ličinko ali hrošča, sreča vsakovrstne živalce, polže, mravlje, pisane metulje, občuduje živobojne cvetke. Kako lep je svet! Kako rada bi se še mudila v tem krasnem raju; toda materinska skrb in dolžnost jo kliče. Nič se ne obotavlja in kar jadrno se vrača proti domovanju češ, kdo ve, če možiček ni pozabil obrniti jajec v gnezdu, da se enakomerno ogrevajo.

In res! Na vse podrobnosti pa možiček res ni mislil. Kaj on ve, kako je treba jajčeca pri valenju presukavati in preobračati. Moška nepraktičnost. »Sreča, da sem prišla,« pravi ščinklja, pa se lahko položi na up bodočnosti, ko je poprej še spretno zasukala vsako jajčece posebej. Kmalu nato pa razodene možičku skrivnost, da sliši že neko lahno trka-

nje: »Otročiči so se naveličali tesnih dosedanjih stanovanj. Zraka in prostora hočejo. Še malo naj potrpe.«

Drugi dan se je pojavilo gibanje v gnezdu. Vsa prevzeta veselega pričakovanja zakliče ščinklja: »Kje pa zopet tiči možiček? Pink-pink, pink-pink! Pridi vendar. Pink-pink! Sama si ne morem pomagati.«

Kakor veter je pribrzel očka. Mamica se previdno dvigne in opazi, da so jajčeca dobila razpoke. Oba se vstopita na rob ob gnezdecu in opazujeta, kako prihajajo mladiči na dan. Vsakega sta pozdravila z živahnim »Cia-cia, ci-cip!«

Sam je bil kakor nor od prevelike sreče. Mamica ga je svečano in dostojanstveno opozorila: »Ti, dragi! Zdaj ni časa, da bi z občudovanjem dražil malčke. Čas novih skrbi je napočil zate in zame: kako bova preživela toliko družinico! Brž zleti na bližnji vrt in poišči mehkih slaščic zanjo; jaz pa moram najprej pospraviti v hiši in vse posnažiti.«

Zavriskal je očka »Cia-cip, cia-cip«, nato zapel svoj »grizu« in odbrzel po tečno in lahko prebavljivo hrano.

Da, da. Očka in mamica nimata majhnih skrbi!

Pomlad, pomlad povsod!

»Vef«, »vef«, ponavlja naš mali psiček Dido in »mahlja z repkom, ko zapazi, da se približuje s svojo nežno, številno družinico putka Rjavka, ki v neizmerni skrbi za svoj mladi rod neprestano kloka in išče črvičkov in zrnca vsekdar lačne želodčke. Zadovoljno se laska Dido, češ, nič bati, saj vas imam rad; še varoval vas bom, če bi hotel kak nepridiprav strašiti ljubke piščike. Kar razigran je Dido od veselja in skače kakor vrtavka pred ščebetajočo tropico kokošje zalege, ki je napravila prvi izlet na bližnje tratine. Pomlad, sonce, mladost, živahnost, cvetje, zelenje! — Kdo bi ne bil vesel!

Iz hiše priskačejo tudi otročiči: Anica, Peterček in Jakec. Kako začudenje, radost! Joj, glejte naše